

ligesom nu; Dommeren bliver baade Klager og Undersøger, han bliver den Sporhund, der baade skal finde Vildtet og bide det ihjel, og det er ikke rigtigt. Vi maa have det adskilt saaledes, at der er en Klager, en Forsvarer og en Dommer hele Vejen igennem, ellers glide vi tilbage i de gamle Tilstande under ny Former.

Jeg skal snart være færdig, og det kan jo være godt for det høje Ting, men ikke desto mindre maa jeg sige nogle Ord til Slutning. Jeg er flere Gange kommen ind paa at advare imod, at vi under ny Former komme ind paa det gamle; det staar i Forbindelse med et Ønske hos mig om, at det, vi skulle bringe ud i Livet her, maa blive saa godt, som overhovedet Mennesker kunne gøre det. Jeg kunde have ønsket, at Koncipisterne af Lovforslaget havde været i Stand til ganske at frigøre sig fra enhver Forbindelse med det overleverede. Det er vanskeligt — men man har jo Lov til at ønske det vanskelige, mange Mennesker ønske endog det umulige — at de havde været i Stand til at fravige enhver Forbindelse med det bestaaende, at de havde gjort Forslaget til et Udtryk for, hvorledes man i vort højt civiliserede Folk kunde grundlægge en Rettergang, som bragte fornøden Sikkerhed for Samfundet og Individet og samtidig var skikket til at blive Befolkningens Stolthed og Kælebarn. Det var mit Ønske, men dette Ønske kan jeg sige kun til Dels er gaaet i Opfyldelse ved den Maade, hvorpaa efter Forslaget sigtede under den kriminelle Forundersøgelse staar retløs lige overfor en uretfærdig Arrest, ganske paa samme Maade som nu, staar voldgiveren Forhørsdommeren i en lukket Sal uden Forsvar, og derved, at Undersøgellesdommeren ligesom nu optræder som Anklager, derved tilintetgør Koncipisten med den ene Haand, hvad han har skabt af godt med den anden Haand, bringer Mug fra det gamle Hus ind i det ny, og der er Fare for, at han ved dette Mug ødelægger Tømret i den ny Bygning. Vi have ingen Garanti her mod Misbrug af Varetægtsarresten. Nu er det klart for os alle, at Varetægtsarresten har været misbrugt og bliver det maaske endnu. Den bliver det nu i mindre Omfang, end den er bleven det tidligere, thi derved, at Retsplejen har vakt Offentlighedens Interesse, ere Undersøgellesdommerne blevne gjorte forsigtige, men endnu den Dag i Dag kan man blive sat i Arrest paa Mistanke, paa sit glatte Ansigt, eller for at nævne et andet Eksempel, som i dette Øjeblik falder mig ind, og som

det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke) maaske vil give mig Ret i, at der kan være noget i: man kan sættes ind paa Grund af et ondsksfuldt Træk ved Munden. Det kunde ske før, men det kan ogsaa ske, selv om vi gennemføre Proceskommissionens Forslag. Men det bør ikke ske, det er Mug fra det gamle Hus.

Den højtærede Justitsminister gav i sit Foredrag i Gaar dette Ting den glædelige Meddelse, at han vil søge Samarbejde med det kommende Udvalg, at han ikke paa alle Punkter — vel sagtens ogsaa paa flere end de Punkter, som han i Gaar havde Lejlighed til at fremdrage ved Behandlingen af det først forelagte Lovforslag —, i et og alt kunde slutte sig til det af Kommissionen fremsatte Reformforslag. Jeg vil da nu haabe paa, naar den ærede Minister og Udvalget komme til at arbejde paa denne Sag, at de af mig fremdragne Punkter, særlig om Forundersøgelsen og Anvendelsen af Varetægtsarresten, maa være af de Punkter, hvor Justitsministeren ikke befinder sig i Overensstemmelse med Koncipisterne af Lovforslaget. I det Haab, at det maatte ske, og jeg kan sige i den Tro og den Overbevisning, at det maa være nogle af de Punkter, som Justitsministeren og Udvalget særlig ville rette deres Opmærksomhed paa at faa ændrede, og i det Haab, at Reformen derved vil have undergaaet en saadan Forbedring, at den vil komme Idealt saa nær, som vi efter de foreliggende Forhold kunne vente, og nærmere, end vi i lange Tider have turdet haabe, vil jeg hilse det foreliggende Reformforslag velkommen og udtale mit bedste Haab for dets Fremme og Udførelse i Livet. At det vil blive loyalt udført, naar vi vedtage det her, har jeg, som jeg har haft Lejlighed til før at sige, den bedste Overbevisning om. Der er nu de rette Mænd til at vedtage det, og de rette Mænd til at føre det ud. Tiden er god, gid Skæbnen maa blive blid.

Philipsen: Jeg vil begynde der, hvor den sidste ærede Taler (Alf. Christensen) slap. Det forekommer mig, at der bør lyde fra Folketingets Side en oprigtig Tak til den højtærede Justitsminister for den Maade, hvorpaa han har lagt Arbejdet ved denne Sag til Rette for Folketinget. De lige saa loyale som praktisk værdifulde Betragtninger, den højtærede Justitsminister fremsatte i Gaar, maatte hos de i denne Sag særlig interesserede Medlemmer sprede den Tvivl, som kunde have